

בית - ספר " מ ר כ ז " חיפה. <u>כתות:</u> ג1, ג2, ד1, ד2.

הנה מה טוב

ומה נעים

שבת אחים

גם יחד.

...והיה כי תבואו אל הארץ אשר נתן ה׳ לכם כאשר דבר:
ושמרתם את העבודה הזאת, והיה כי יאמרו אליכם בניכם:
מה העבודה הזאת לכם? ואמרתם: זבח פסח הוא לה׳ אשר
פסח על בתי בני ישראל בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל.

אביב.

שמש, שמש, אור מזהיב,
בקר טוב לך אביב
צפרים חגות באור,
אילנות פורחים מזמור.

ממרומי התכול אין עב,
כשדות הלחם נב,
כלבבות הגיל נעור,
צפרים סובבות באור.

צפרים נושקות לאור,
וכנפן נוספת מור,
וכנפן ירכה תרעיף:
בקר טוב לך, אביב!

...וידבר ה' אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם:
כי תבואו אל הארץ אשר אנכי נותן לכם וקצרתם את קצירה,
והבאתם את עמר ראשית קצירכם אל הכהן.

— מה העמר ביד?
— עמר תבואה חדשה!

עמר תבואה חדשה.

עמר, עמר, תבואה חדשה,
נאגד אגדים בר בר,
נאלם אלומות,
אלומות בכר.

כי הנה הסתו עבר, הגשם חלף הלך לו.
הנצנים נראו בארץ
עת הזמיר הגיע
וקול התור נשמע בארצנו.
התאנה חנטה פגיה
והגפנים סמדר נתנו ריח.

הבאת העמר.

השדה בשבליו עומד לקציר כל שבלת, --- חאיה שירים.

בא השמש? --- הקוצר ישאל.

הן, הן והן. --- יענהו הקהל.

היקצור ? --- ובזה המגל?

הן, הן והן. --- יענהו הקהל.

חלקה זו ? --- יוסיף וישאל.

הן, הן והן. --- יענהו הקהל.

שבלת בשדה.

שבלת בשדה כורעה ברוח
מעמס גרעינים כי רב.
ובמרחב הרים
יום כבר יפוח
השמש כתם וזהב.

עורו, הוי עורו
שורו בני כפרים
קמה הן בשלה כבר
על פני ההרים.
קצרו, שלחו מגל

עת ראשית הקציר.

הגשם חלף הלך לו. העננים התפזרו ואינם.
השדות מוריקים ומשגשגים.

והיה כי יביאך ה' אל ארץ הכנעני והחיתי והאמרי והחיוי והיבוסי אשר נשבע לאבותיך לתת לך ארץ זבת חלב ודבש.
ועבדת את העבודה הזאת בחדש הזה, שבעת ימים תאכל מצות.

וביום השביעי חג לה'. מצות יאכל שבעת ימים. ולא יראה לך חמץ, ולא יראה לך שאור בכל גבוליך. והגדת לבנך ביום ההוא לאמר: בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים.

ארץ זבת חלב ודבש.

הכרזת החג.

הננו מוכנים ומזומנים להתחיל בסדר.

על קערת הפסח שמים: ------ מרור, חרוסת, זרוע וביצה.

מרור על שום מה? ------- על שום שמררו המצרים את חיי אבותינו במצרים.

חרוסת על שום מה? ------ זכר לטיט שעבדו בו אבותינו במצרים.

זרוע על שום מה? -------- זכר לקרבן הפסח שהקריבו אבותינו בשעה שיצאו ממצרים.

והביצה על שום מה? ------ זכר לחרבן בית המקדש.

קדש.

ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם בורא פרי הגפן.

ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם אשר בחר בנו מכל עם ורוממנו מכל לשון וקדשנו במצוותיו, ותתן לנו ה' אלוהינו באהבה מועדים לשמחה חגים וזמנים לששון, את יום חג המצות הזה זמן חרותנו, מקרא קדש זכר ליציאת מצרים. כי בנו בחרת ואותנו קדשת מכל העמים. ומועדי קדשך בשמחה ובששון הנחלתנו.

ברוך אתה ה' מקדש ישראל והזמנים.

הא לחמא עניא.

הא לחמא עניא, די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים. כל דכפין ייתי ויכול. כל דצריך ייתי ויפסח. השתא הכא, לשנה הבאה בארעא דישראל. השתא עבדי, לשנה הבאה בני חורין.

מה נשתנה.

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות, שבכל הלילות אנו אוכלין חמץ ומצה, הלילה הזה כלו מצה?

שבכל הלילות אנו אוכלין שאר ירקות, הלילה הזה מרור?

שבכל הלילות אין אנו מטבילין אפילו פעם אחת, הלילה הזה שתי פעמים?

שבכל הלילות אנו אוכלין בין יושבין ובין מסובין, הלילה הזה כלנו מסבין?

עבדים היינו.

עבדים היינו לפרעה במצרים, ויוציאנו ה' אלוהינו משם ביד חזקה ובזרוע נטויה. ואילו לא הוציא הקדוש ברוך הוא את אבותינו ממצרים, הרי אנו ובנינו ובני בנינו משעבדים היינו לפרעה במצרים.

והיא שעמדה.

והיא שעמדה לאבותינו ולנו. שלא אחד בלבד עמד עלינו לכלותינו. אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו. והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם.

הללו-יה.

הללו - יה, הללו - יה
בצלצלי שמע.

הללו - יה, הללו - יה
בצלצלי תרועה.

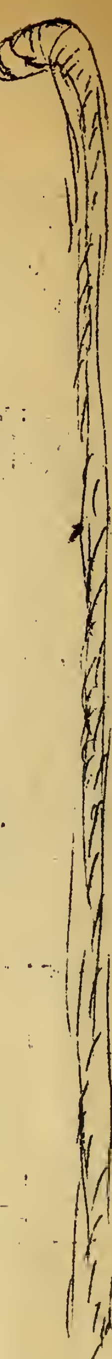
כל הנשמה תהלל - יה
הללו - יה, הללו - יה.

ספור הפסח.

ויקם מלך חדש על מצרים, אשר לא ידע את יוסף.
ויאמר אל עמו: הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו. הבה ונתחכמה לו, פן ירבה, והיה כי תקראנה מלחמות, ונוסף גם הוא על שונאינו, ונלחם בנו ועלה מן הארץ.
וישימו עליו שרי מסים למען ענותו בסבלותיו. ויבן ערי מסכנו מסכנות לפרעה: את פיתום ואת רעמסס. ובאשר יענו אותו, כן ירבה וכן יפרץ.

כן ירבה וכן יפרץ.

ותרד בת פרעה לרחץ על היאור ונערותיה הולכות על יד היאור ותרא את התבה בתוך הסוף. ותשלח את אמתה ותקחיה. ותפתח ותרא את הילד והנה הוא בוכה. ותחמול עליו, ותאמר: מילדי העברים זה. ותקרא שמו : משה, ותאמר: כי מן המים משיתיהו.

ויהי בימים ההם, ויגדל משה, ויצא אל אחיו, וירא בסבלותם. וירא איש מצרי מכה איש עברי מאחיו. ויפן כה וכה - וירא כי אין איש, ויך את המצרי ויטמנהו בחול.

וישמע פרעה את הדבר הזה, ויבקש להרוג את משה.

ויברח משה מפני פרעה וישב בארץ מדין.

משה היה רועה צאן יתרו חותנו כהן מדין, וינהג את הצאן אחר המדבר. ויבא אל הר ה' חורבה. וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה. וירא והנה הסנה בוער באש. והסנה איננו אכל.

ויאמר משה : אסורה-נא ואראה את המראה הגדול הזה. מדוע לא יבער הסנה?

וירא ה' כי סר לראות. ויקרא אליו ה' מתוך הסנה ויאמר: משה, משה

ויאמר : ה נ נ י .

ויאמר ה' אל תקרב הלום. של נעליך מעל רגליך, כי המקום אשר אשר אתה עומד עליו, אדמת קדש היא. ויאמר: אנכי אלוהי אביך אלוהי אברהם , יצחק ויעקב.

ויסתר משה את פניו כי ירא מהביט אל האלהים.

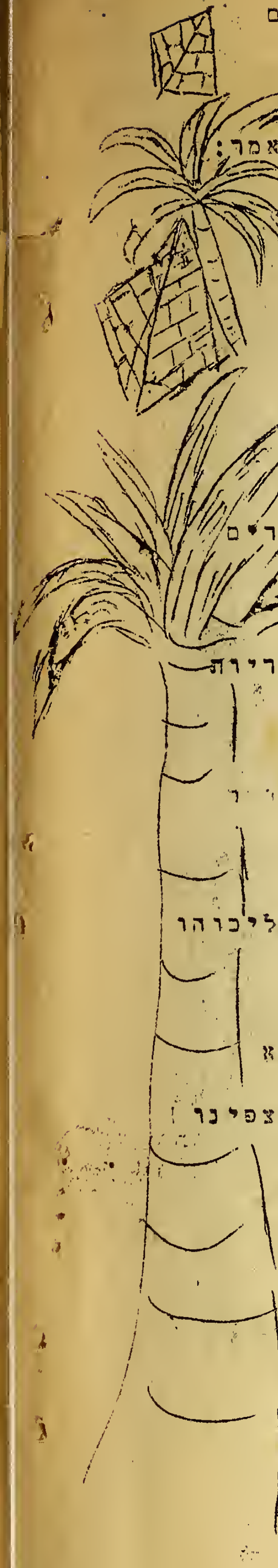
ויאמר ה' : הנה צעקת בני ישראל באה אלי. וגם ראיתי את הלחץ אשר מצרים לוחצים אותם. ועתה - לכה ואשלחך אל פרעה, והוצא את עמי, בני ישראל ממצרים.

ויאמר ה' אל משה : עתה תראה אשר אעשה לפרעה. כי ביד חזקה ובזרוע נטויה אוציא את עמי מארצו.

ה מ כ ו ת.

אלו עשר המכות שהביא הקדוש ברוך הוא על מצרים :

דם - צפרדע - כנים - ערוב - דבר - שחין - ברד - ארבה - חשך
מכת בכורות.

ויעבידו מצרים את בני ישראל בפרך, וימררו את חייהם
בעבודה קשה, בחמר ובלבנים ובכל עבודה בשדה.

ויצו פרעה ביום ההוא את הנוגשים בעם ואת שוטריו לאמר:
לא תאסיפון לתת תבן לעם ללבן הלבנים כתמול שלשום. הם
ילכו ויקוששו להם תבן. ואת מתכנת הלבנים אשר הם עושים
תמול שלשום תשימו עליהם. לא תגרעו ממנו, כי נרפים הם.
תכבד העבודה על האנשים ויעשו בה.

ויבואו שוטרי בני ישראל, ויצעקו אל פרעה לאמר:
למה תעשה כה לעבדיך? תבן אין נתן לעבדיך, ולבנים - אומרים
לנו - עשו. והנה עבדיך מכים.

ויאמר מלך מצרים למילדות העבריות: בילדכן את העבריות
וראיתן, אם בן הוא - והמתן אותו, ואם בת היא - וחיה.

ותראנה המילדות את ה', ולא עשו כאשר דבר אליהן מלך
מצרים. ותחיינה את הילדים.

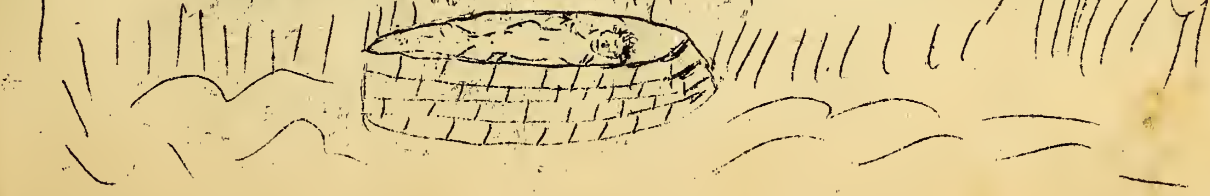
ויצו פרעה לכל עמו לאמר: כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו
וכל הבת תחיון.

וילך איש מבית לוי, ויקח את בת לוי, ותלד בן. ותרא
אותו כי טוב הוא, ותצפנהו שלשה ירחים. ולא יכלה עוד הצפינו
ותקח לו תבת גמא ותחמרה בחמר ובזפת, ותשם בה את הילד.
ותשם בסוף על שפת היאור.

ר ו מ ם ש מ ה.

רומם שטה תבה קטנה
על היאור הזך,
ובסבכה משה הקט
ילד יפה ורך.

הס הגלים השובבים
משה הקטן שם
לא יטבע, חיה יחיה
משה זה הקט.

ויהי בחצי הלילה, וה' הכה כל בכור בארץ מצרים, ותהי
צעקה גדולה במצרים. כי אין בית אשר אין שם מת. ויקרא
פרעה למשה ולאהרון, ויאמר: קומו, צאו, מתוך ~~[illegible]~~. עמי

ויסא העם את בצקו טרם יחמץ.
ויאפו את הבצק, עוגות מצות כי לא חמץ. כי גרשו ממצרים
ולא יכלו להתמהמה, וגם צדה לא עשו להם.

היום אתם יוצאים בחודש האביב.

ויאמר משה אל העם: זכור את היום הזה, אשר יצאתם
ממצרים, מבית עבדים.

בחמישה עשר בחודש ניסן יצאו בני-ישראל ממצרים.

ויגד למלך מצרים כי ברח העם, ויהפך לבב פרעה ועבדיו
אל העם. ויאמרו: מה זאת עשינו, כי שלחנו את ישראל מעבדנו?

ויאסר את רכבו, ואת עמו לקח עמו. ויקח שש מאות רכב
בחור, וכל רכב מצרים. ושלישים על כלו. ויחזק ה' את
לב פרעה מלך מצרים. וירדף אחרי בני ישראל.

ובני-ישראל יוצאים ביד רמה.

בצאת ישראל ממצרים, בית יעקב מעם לעז
היתה יהודה לקדשו, ישראל ממשלותיו.
הים ראה וינס, הירדן יסב לאחור.

וירדפו מצרים אחריהם. וישיגו אותם חונים על הים.
ויט משה את ידו על הים ויולך ה' את הים ברוח קדים עזה
כל הלילה. וישם את הים לחרבה. ויבקעו המים. ויבואו בני
ישראל בתוך הים ביבשה, והמים להם חומה מימינם ומשמאלם.

וירדפו מצרים, ויבואו אחריהם כל סוס פרעה רכבו ופרשיו
אל תוך הים. ויהי באשמורת הבקר ויט משה ידו על הים, וישב
הים לפנות בקר לאיתנו, ומצרים נסים לקראתו. וינער ה' את
מצרים בתוך הים. וישובו המים ויכסו את הרכב ואת הפרשים
וכל חיל פרעה הבאים אחריהם. לא נשאר בהם עד אחד.

קריעת ים סוף.

משה: חושו נא, חושו נא,
דרך ים המים.

ישראל: הה, משה בן עמרם,
הן נטבע במים.

משה: חיש אבקע, חיש אבקע,
את הים לשנים.

ישראל: ובמה? וכמה?

משה: במטה. במטה.

כלם: משה עובר; ישראל עובר,
משה עובר; ישראל עובר,
טבע, טבע, מצרים.

ותקח מרים אחות משה ואהרון את התוף בידה, ותצאנה
כל הנשים אחריה בתופים ובמחולות.

ותען להן מרים: שירו לה', כי גאה גאה
סוס ורכבו רמה בים.

אליהו הנביא.

אליהו הנביא,
אליהו התשבי,
אליהו הגלעדי;
במהרה יבוא אלינו
עם משיח בן דוד.

חד - גדיא.

על כף רם, על ראש התל
חליל רועה שם מחלל.
מזמור חדש לישראל.
ולרועה רק אהל בד,
ולו רק גדי, גדי אחד.
חד - גדיא, חד - גדיא.

מצה זו שאנו אוכלים - על שום מה?

על שום שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ.